

Sygn. akt III KK 191/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

sprawy **J. L.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 7 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Ka 890/14,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Szczytnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pisz

z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt VII K 27/13,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pisz uznał J. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazał go na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia 20 maja 2011 r.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego J. L. i zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności zeznań świadka J.P. uznając, że jej zeznania są wystarczające do uznania, że oskarżony J. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas, gdy zeznania J. P. z postępowania przygotowawczego są nie poparte żadnymi innymi dowodami, a nadto świadek zmieniła zeznania na etapie postępowania sądowego podnosząc, że pomówiła oskarżonego J. L., co jest koherentne z wyjaśnieniami tego oskarżonego. W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Piszcu do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu I instancji zaskarżył również na niekorzyść oskarżonego - Prokurator Rejonowy w Piszcu. Zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec J. L. kary, a polegającą na wymierzeniu mu za ledwie kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego w szczególności: charakter czynu, stopień jego społecznej szkodliwości, sposób działania, wcześniejsza wielokrotna karalność, przedmiot zamachu przejawiający się zaborem przedmiotów sakralnych, cele prewencji zarówno ogólnej, mającej znaczny wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i szczególnej, a zwłaszcza odpowiadanie w warunkach powrotu do przestępstwa w pełni uprawniając do wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat oraz grzywny w wysokości 100 stawek przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary w wymiarze 4 lat pozbawiania wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 30 zł.

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że podwyższył wymierzoną w pkt I karę pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca oskarżonego J. L. zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne ustosunkowanie się do zarzutów sformułowanych przez obrońcę w złożonej apelacji w zakresie istnienia dowodów wykluczających udział oskarżonego w zdarzeniu z dnia 8 października 2010 roku w miejscowości T., tj. raportu przygotowanego przez Wydział Wywiadu Kryminalnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Olsztynie z zakresu telekomunikacji i łączności oraz zeznań świadków A. G., C. L., S. B., M. K., R. K., Z. C., z których to dowodów i rzetelnej ich analizy wynika, iż oskarżonego L. nie było na miejscu zdarzenia. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Olsztynie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Twierdzeniu skarżącego, że w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przeczy w pierwszym rzędzie argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy w Olsztynie należycie ocenił zawarty w apelacji obrońcy J. L. zarzut dotyczący obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. Na stronach 3 - 8 uzasadnienia Sąd ten przeprowadził ponowną, szczegółową analizę zeznań świadka J. P. w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym informacji odnośnie logowania się aparatów telefonicznych oskarżonych P.C. i S. S. (s. 4 uzasadnienia), wyjaśnień oskarżonego J. L. (s. 4 - 5 uzasadnienia) oraz zeznań świadków: T. O., A. G., C. L., S. B., M. K., R. K., Z. C. i W. P. (s. 5 uzasadnienia). Podkreślić przy tym należy, że Sąd odwoławczy rozważając apelację obrońcy J.L., poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji przedstawił swój tok rozumowania. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego

rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutu i wniosków zawartych w apelacji obrońcy.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Taka zaś sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.